

“Iată stau la ușă și bat. De va auzi cineva glasul Meu și va deschide, voi intra la el, și voi cina cu el și el cu Mine” (Apocalipsa 3, 20)

Numărul 136 (2016), **Duminica a 24-a după Rusalii**
(Înviera fiicei lui Iair)

Evanghelia: Luca 8, 41-56*

În vremea aceea a venit un bărbat, al cărui nume era Iair; și acesta era mai-marele sinagogii. Și căzând la picioarele lui Iisus, îl ruga să vină în casa lui. Că numai o fiică avea, ca de doisprezece ani, și aceea era pe moarte. Și pe când Se ducea El, mulțimile îl îmbulzeau.

Și o femeie, care de doisprezece ani avea scurgere de sânge și-și cheltuisese toată averea cu doctorii și de nici unul nu putuse să fie vindecată, s'a apropiat de El prin spate, s'a atins de poala hainei Lui și îndată i s'a oprit scurgerea sângelui. Și a zis Iisus: „Cine este cel ce s'a atins de Mine?” Dar cum toți tăgăduiau, Petru și ceilalți care erau cu El au zis: „Învățătorule, mulțimile Te îmbulzesc și Te strâmtorează și Tu zici: Cine s'a atins de Mine?...”. Iar Iisus a zis: „S'a atins de Mine cineva. Căci Eu am simțit puterea care a ieșit din Mine”. Atunci femeia, văzând că n'a rămas tănuită, a venit tremurând și, căzând înaintea Lui, a spus în fața întregului popor din ce pricină s'a atins de El și cum de'ndată s'a tămăduit. Iar El i-a zis: „Îndrăznește, fiică, credința ta te-a mântuit; mergi în pace!”

Și pe când El încă vorbea, a venit cineva de la mai-marele sinagogii, zicând: „Fiica ta a murit; nu-L mai supăra pe Învățător”. Iar Iisus, auzind, i-a răspuns: „Nu te teme; tu crede numai, și ea se va mântui”. Și venind în casă, n'a lăsat pe nimeni să intre cu El, decât numai pe Petru și pe Ioan și pe Iacob și pe tatăl copilei și pe mamă. Și toți plângeau și se tânguiau din pricina ei. Iar El a zis: „Nu plângeți; n'a murit, ci doarme”. Și ei îl luau în râs, știind că ea a murit. Iar El, apucând-o de mână, a strigat, zicând: „Copilă, scoală-te!” Și s'a întors duhul ei, și ea în chiar clipa aceea a înviat; și El a poruncit să i se dea să mănânce. Și părinții ei au rămas încremeniți. Iar El le-a poruncit să nu spună nimănui ceea ce s'a petrecut.

*) Texte preluate din ediția jubiliară a Sfântului Sinod, 2000, citată pe scurt: Biblia Bartolomeu

Despre discreția credinței

Părintele Constantin Coman

Mare bucurie a adus lui Iair învierea fiicei sale. Fiica lui Iair era moartă, învie dintr-o dată, iar Iair este îndemnat să-i dea de mâncare, ca să se convingă că este, într-adevăr, vie. Mântuitorul Hristos le spune celor care au fost de față la învierea fiicei lui Iair, să tăinuiască fapta, să nu spună nimănui. (...) Este o atitudine pe care o întâlnim adeseori la Mântuitorul Hristos, în alte situații de acest gen. Mântuitorul le cere să tăinuiască acest lucru pentru faptul că, pe de o parte, vrea în jurul Său o atitudine cuminte, smerită și neagitată, iar, pe de alta, știe foarte bine că trâmbițarea faptelor minunate nu-i ajută absolut cu nimic pe oameni. Adică nu le întărește în nici un fel credința. Zgomotul exterior, în ciuda faptului că nouă ni se pare eficient, este, dimpotrivă, nefolositor, mai cu seamă în cele ce privește raportarea omului la Dumnezeu, raportarea omului la lucrurile fundamentale. Această chestiune se verifică în cazul Domnului nostru Iisus Hristos. Ce se întâmplă cu martorii Mântuitorului Hristos, care uneori ajung la extaz, minunându-se de faptul că văd morți care învie, văd paralitici care umblă, văd surdo-muți care vorbesc și aud, văd leproși care se curăță?! În ciuda acestui fapt, mulțimea entuziastă – și atunci ca și astăzi, în astfel de situații – va striga, cu același entuziasm, răsturnat de data aceasta, “Răstignește-L! Răstignește-L!”. Entuziasmul acesta exterior nu ține mult și nu este sănătos! Nimeni din mulțimile martore la faptele minunate ale Mântuitorului Hristos nu s-a găsit să dea mărturie pozitivă pentru Acesta atunci când era judecat. (...)

Dacă vreți să actualizăm un pic această atitudine a Mântuitorului care refuză “publicitatea” faptelor Sale minunate, ar trebui să fim foarte atenți și rezervați față de metoda publicității faptelor noastre, cel puțin noi în Biserică. Mă tem că presa bisericească ar trebui să ia foarte serios în calcul această atitudine a Mântuitorului, care îndemna la discreție, la tănuire, la smerenie și să fie atentă cu popularizarea excesivă a vieții bisericești în complexitatea ei. (...) Paradoxal, noi am fi convinși că, într-o lume mondializată, în care informația circulă aproape în timp real, de la un capăt la altul al pământului, l-ar fi fost mai ușor Mântuitorului să transmită mesajul Evangheliei Sale, pentru că faptele Lui minunate ar fi fost transmise “în direct” în toată lumea. Dacă ar fi fost așa, Fiul lui Dumnezeu ar fi amânat cu două mii de ani întruparea! Dimpotrivă! Ar fi fost mult mai greu, pentru că faptul cunoașterii, al propovăduirii, al credinței, dialogul real cu Dumnezeu, țin de omul lăuntric, cum spune Sfântul Apostol Pavel. Exteriorizarea, vizibilitatea, publicitatea, zgomotul țin de o cultură limitată, trufașă și ipocrită, de o lume care încearcă să-și epuizeze existența la nivelul spectacolului public. Trăim pentru a fi văzuți de oameni! O astfel de cultură va dezvolta un instrumentar menit să transmită lumii o imagine pozitivă, frumoasă, cuceritoare, chiar dacă aceasta nu acoperă o realitate. Cultura imaginii, a brand-ului, nu are nimic comun cu cultura Evangheliei, ci dimpotrivă, este evident la polul opus.

Paradoxal, cultura imaginii nu ajută la promovarea chipului real al lumii și al omului, ci la mistificarea acestuia. Tăinuirea și discreția salvează chipul adevărat. De aceea, spun că preluarea în Biserică a instrumentelor acestei culturi, fără o vigilență și, mai ales, fără o convertire a lor în duhul Evangheliei, este extrem de riscantă! Ea echivalează cu secularizarea Bisericii! Adică, răsturnarea lucrării Bisericii: în loc să evanghelizeze lumea, să o îmbisericească, Biserica riscă să fie secularizată de duhul lumii. Ar fi absolut penibil să luptăm împotriva trufiei și a părerii de sine, cultivându-ne în același timp imaginea în fața lumii, dezvoltând, deci, propria trufie! Ar fi lamentabil și să propovăduim ca soluție sacrificiul de sine, jertfa, crucea, construindu-ne copios imaginea, pedestalul, întărindu-ne edificiul vizibil, chipul văzut, la concurență cu lumea! Nu știu dacă este locul aici să spunem că instituționalizarea excesivă este tot rezultatul unei culturi tributare exteriorului, eficienței lumești, materialiste, care nu ia în calcul omul lăuntric, persoana umană, în fond. Biserica, cel puțin în tradiția Răsăriteană, a fost o prezență discretă, nezugomotoasă, puțin vizibilă din exterior. Am în vedere inclusiv dimensiunile bisericilor noastre, dar mai ales, modul de viață al Bisericii, care nu este deloc ocult, dar se desfășoară cu multă discreție, înăuntru. Cele mai importante lucruri din viața Bisericii sunt de altfel Taine, Sfinte Taine, care se petrec în biserică sau în Sfântul Altar. Biserica Ortodoxă — slavă Domnului! — nu a iubit publicitatea, nu a ieșit pe stradă, nici în stadioane. Nu a adoptat retorica lozincardă și nici afișajul publicitar de stradă. Nu a ținut să-și facă o imagine plăcută lumii. Rasa neagră (atunci când nu este prea lucioasă și prea scumpă) și barba preotului (atunci când nu este prea aranjată) au suport tocmai în reflexul disocierii Bisericii de chipul ferchezuit al lumii! Trebuie să ne păzim de astfel de capcane.

Și încă un aspect, legat de această problemă a comunicării! Părinții și teologii Bisericii, din veacul I și până astăzi, ne spun că omul nu are nici o șansă să descopere, să înțeleagă, să perceapă rațiunile lucrurilor, și cu atât mai puțin să-L înțeleagă pe Dumnezeu și cele dumnezeiești, dacă nu are Duhul lui Dumnezeu. Cei care nu-L au pe Dumnezeu mai rău se îndârjesc ascultând eventualul zgomot publicitar în jurul Bisericii și al lui Hristos. Lucrarea esențială a Bisericii este tocmai aceea de a împărtași oamenilor Duhul lui Dumnezeu. Cuvinte mari, veți exclama! Într-adevăr, cuvinte mari, care exprimă, însă, realități mari! Întâlnirea omului cu Dumnezeu, care este miezul evenimentului bisericesc, se întâmplă în inima omului, în adâncul de nepătruns al ființei lui, nu în afară. Adâncul ființei noastre, unde se întâmplă, în fond, totul — dacă se întâmplă ceva! — de cele mai multe ori este inaccesibil și puțin inefabil. Dacă se întâmplă această întâlnire foarte tainică și foarte lăuntrică, pe care omul nu o poate mărturisi, nu o poate spune în cuvinte, atunci se produce convertirea reală, atunci devine omul credincios cu adevărat. Singura șansă ca vestea cea bună sau mesajul Evangheliei să devină, cu adevărat, lucrător este experiența Duhului. Nici Apostolii nu au fost suficient de convinși sau de capacitați de adevărul lui Hristos, ca să-L mărturisească pe Acesta înainte de Înviere și înainte de Pogorârea Duhului Sfânt.

Au fugit, s-au ascuns, atunci când Mântuitorul Hristos a fost prins și judecat. Nu au avut suportul necesar. Argumentația lor era una exterioară. Ființa lor nu fusese atinsă de dumnezeire. Când este ființa lor atinsă de dumnezeire? La Pogorârea Duhului Sfânt. Un eveniment crucial, cosmic, pe care Biserica îl și reprezintă ca atare, când se împlinește făgăduința lui Hristos și se pogoară peste ei Duhul Sfânt și se umplu de putere de sus!

Cultura duhovnicească sau bisericească, ca să concluzionăm, este o cultură a lăuntricului, a adâncului ființei, a omului duhovnicesc, a ochilor minții, a ochilor inimii, a lumii lăuntrice, și nu a lumii exterioare, a zgomotului, a publicității. Este o mare tensiune între cele două, o foarte mare tensiune! Cred că evenimentul din Evanghelia de astăzi, prin sfatul Mântuitorului Hristos de a nu se face public, este un bun prilej să medităm și noi asupra acestor lucruri.

Sursa: **Pr. Constantin Coman**, *Dreptatea lui Dumnezeu și dreptatea oamenilor*, Editura Bizantină, București, 2010

Vitamine duhovnicești

Prețul timpului

Gândiți-vă numai cum ar fi dacă am conștientiza că fiecare clipă a vieții noastre ar putea fi și cea din urmă, că acest moment ne e dat pentru a atinge o anume desăvârșire, că vorbele pe care le spunem ar putea fi și ultimele, și că ele trebuie să exprime toată frumusețea, înțelepciunea, cunoașterea și, mai presus de orice, toată dragostea pe care am dobândit-o de-a lungul întregii vieți, oricât de lungă sau scurtă ar fi fost ea! Cum ne-am comporta unii față de alții dacă momentul prezent ar fi singurul moment de care dispunem și dacă acest moment ar trebui să exprime toată dragostea și grija ce-o avem pentru celălalt! Am trăi cu o intensitate și cu o profunzime pe care altfel nu am putea să le atingem vreodată. Dar nu suntem conștienți de ceea ce reprezintă momentul prezent. Trecem de la trecut la viitor fără să trăim cu intensitate momentul prezentului. Dacă am fi conștienți de aceasta, cum ne-am trata unii pe alții, și chiar pe noi înșine!

(...) experiența arată că în fața morții orice resentimente, amărăciuni, antipatii reciproce se șterg și dispar. Moartea este prea mare față de ceea ce ar trebui să ne apară nesemnificativ chiar și la scara vieții vremelnice. Văzând moartea din acest unghi, gândul și aducerea aminte de moarte ar fi singura putere ce ar face ca viața să fie intensă. A trăi pentru a fi la înălțimea morții, a trăi în așa fel încât, oricând ne-am întâlni cu moartea, să ne găsească pe culme, pe creasta valului, nu în groapă, pentru ca ultimele noastre cuvinte să nu fie inutile și ultimul nostru gest să nu fie zadarnic!

Sursa: **Mitropolitul Antonie al Surojului**, *Viața, boala, moartea*, Editura Sf. Siluan